

Novost o zmagi slavnej se širi kakor blisk
 Mej širni svet, ker konec je neprestanih stisk,
 Premagan in poražen strahotni je Turčin,
 Zavarovan in rešen krščanski pa trpin.

Hvaležno se spomina sloveče zmage té
 Katoličan pobožen, Boga časti imé,
 Rad moli rožni venec in vže nad tristo let
 Povija v venec dični Marije rožni cvet.

Opomba. Lepanto je mesto ob korinskem zalivu na Grškem. Bitka pri Lepantu se je vršila v 8. dan oktobra 1571. leta. Papež sv. Pij V. je s trudom pregovoril nekaj vladarjev, mej njimi vzlasti španskega kralja Filipa II., da so šli nad Turke. Ti so si podjarmili vže ves balkanski polotok in so mislili planiti nad Rim. Ali v zmagalnem boji pri Lepantu so kristjani pod poveljstvom Don Juana d' Austria zelo oslabili turško moč, také da so imeli vsaj nekaj časa mir. Povest o papežu sv. Piju V. je resnična. V spomin na to čudovito zmago je upeljal praznik sv. rožnega venca ali rožnega cveta, ki se praznuje vsako leto prvo nedeljo meseca oktobra. Molitev sv. rožnega venca pa je upeljal v začetku 13. stoletja sv. Dominik.

P. V. B.

Ivanka Mesojedec. †

ep pogreb smo imeli pred nekoliko dnevi v Logaškej fari. Umrla je učenka Ivanka Mesojedec. Deklice v belih oblačilih spremile so jo na pokopališče. S cveticami okrašena je bila krsta. Če kje, podali so se tukaj ti venci. Saj pokojnica bila je nedolžna in čista kakor lilija. Ljudje so govorili: takega mrliča še nismo imeli.

Hodila je v Ljubljani v šolo. Dovršila je četrti razred. Deklica imela je toliko lepih lastnostij, da jo je moral vsakdo ljubiti. Celó otroci so jo nekako spoštovali. Ali bila je tudi vsa drugačna, kakor je po navadi naša šolska mladina.

Kako grd je neposlušen otrok . . ! Neljub je Bogu in starišem in učiteljem v šoli. Ivanka je slušala rada. Nikdar ni žalila svoje matere — očeta ni imela — ali tudi svojega očma je ljubila. Zvesto mu je bila udana. Pazila je, kaj ima mati rada, in če je bilo mogoče, storila jej je kako veselje.

Za tisto hrupno letanje po vasi ni marala nikoli; vedla se je povsod mirno in spodobno. Ničesa ni bolj sovražila kakor prepire med otroci. Posvarila jih je: čemu ste taki? Do svojih tovarišic, bratcev in sestric bila je krotka in ljubeznajiva. Če so potrebovali česa, dala in pomagala jim je, če je le mogla. V mladosti pokaže otrok, kaj bode iz njega. Neusmiljeni in zavídljivi otroci so kakor koprive na vrtu; nič niso vredni.

Ali otrok je težko krotak in ponižen, če ne moli. Otroci! moliti morate! Kako bi bili vi pridni, če se ne priporočate angeljčku váruhu in Materi Božjej! Naša Ivanka ni tega nikdar opustila. Prvo opravilo zjutraj bila jej je molitev.

Posebno zaupanje imela je do Marije. Gospodinja, pri kateri je stanovala v Ljubljani, rekla je, kako žalostna je bila, če ni mogla kedaj rožnega venca moliti. Vže mlado njeno sree spoznalo je, kako nam je treba pomoči nebeske Kraljice.

O njenem v resnici pobožnem srei priča naslednja dogodbica: Ivanka imela je bratrance — Franeka in Janezka. Stanovala sta pri njenej materi. Letošnje poletje je dalj časa neprestano deževalo. Logatčani šli so na Planinsko goro na božjo pot prosit za lepo vreme. Tudi Franek in Janezek gresta z romarji. Vroč dan je bil. Cesta trda. Ob kraji ceste stojé jablane z lepimi rudečimi jabolki. Dečka sta bila žejna. Skušnjava je bila zapeljiva. Jela sta jih klatiti. Pa ko domá to povesta svojej sorodovinki Ivanki — kakó je bila huda! „Čemu — rekla je — gresta na božjo pot, da še greh delata? To je bila vaju mati Božja vesela! Šla sta na Planinsko goro le Bogu na pot!“

Ni treba omenjati, da je bila pridna učenka. Matere nune v Ljubljani imele so jo rade. Spričevalo kaže dve leti zapored iz vseh predmetov „prav dobro.“ Med spominki, katere je dobila v šoli v pohvalo pridnosti svoje, bilo jih je več v spomin „lepega vedenja.“ — Njeno plemenito sree je obetalo mnogo za prihodnost. A nekaj jej je manjkalo. Zdrava ni bila. Prišedša na letošnje počitnice, obolela je nevarno. Vse bolečine je molčé in voljno prenašala.

V resnici ganljivi so bili njeni zadnji trenotki. O sv. Alojziji vemo, kako lepo je umiral ta angeljski mladeneč; na smrtnej postelji jel je prepevati zahvalno pesen. S tistim svetim veseljem je tudi naša Ivanka pričakovala smrti. Ni se je bala. Željno je hrepenela, da se združi z Jezusom. Kaj takega se ne vidi kmalu — ne pri odraslih, še manje pri otrocih.

Z vso pobožnostje prejela je sv. popotnico. Vidno pokrepčal jo je angeljski kruh; tako mirno je pričakovala rešitve. — Žalostna je bila mati, ko je videla, da izgubi ljubljeno dete. S solznimi očmi je hodila po hiši. „Nič več nimam upanja!“ — reče jednoč poleg bolničine postelje. Jok jo premaga. Hčerka pa se ozrè ter pravi: „Mati, kaj jokate? Saj je bolje, da me Bog vzame! . . . Naj me vzame, ker me ljubi . . . Kaj pa je na svetu? Če bi živela, Bog vé, kaj bi bilo iz mene . . . Koliko greha bi morda storila, če bi dalje časa živela . . . Zdaj sem pa tako pripravljena!“ —

Čuditi se je bilo, od kod toliko razumnosti pri tej otroškej starosti.

Necega dne prihajalo jej je slabeje. „Jutri opóludne me ne bode več“ — dejala je. Govorila je od angeljev. Stoječe okolo postelje opominala je, naj radi molijo in radi hodijo k spovedi.

Drugi dan opóludne je res ni bilo. Zjutraj se je preselila, kamor je takó želela. Z veseljem je Gospod vzprejel njeno angeljsko dušo. — Deli so jo na pare. Nedolžnost odsevala jej je z bledega obličja. Verniki hodili so jo kropit. Pobožno so molili. Pa niso prosili toliko za pokojnico, kolikor zase, da bi ona prosila za-nje pri Bogu. In marsikateri si je mislil: oj, da bi mogel tudi jaz tako srečno umreti!

In vi, otročiči, ki v šolo hodite, kaj ne, vi si tudi želite, da bi prišli jedenkrat v sv. nebesa. Bodite tako pridni, kakor je bila ta Ivanka, o kateri sem vam tukaj povedal, in ne bote se bali smrti. V to naj vam pomaga vaš angeljček varuh in Marija!

Hotenski.

